

Kam vedou tajné dveře?

Sára Hofrichterová

„Ach jo, ještě matika, dalších čtyřicet pět minut utrpení!“ zabědovala jsem.

„Asi jsem opravdu měla poslechnout mamku a ležet doma do konce týdne, než se úplně uzdravím,“ povzdechla jsem si a loudala se dlouhým koridorem do naší hlučící třídy.

Všichni se hlasitě bavili a smáli, z první lavice na mě pokřikoval Michal. Mávla jsem na něho, aby přestal, nechtělo se mi poslouchat jeho povídání o nových hrách a šachových zápasech, které mě nikdy moc nezajímaly. Prokličkovala jsem mezi rozházenými školními batohy a sedla si dozadu. Oči mě pálily, hlava mi třeštila, ucpaným nosem jsem skoro nemohla dýchat. Vytáhla jsem z tašky penál, sešit, učebnici a balíček kapesníků. Vzápětí vešla učitelka a rámus utichl.

Snažila jsem se soustředit na výuku, jenže jsem moc nechápala novou látku, protože jsem nedokázala udržet pozornost. Vypočítala jsem sotva půl cvičení, pak už jsem jen sledovala ubíhající vteřinovou ručičku na ciferníku a čekala na konec hodiny. Konečně zazvonilo. Ostatní se tlačili ze třídy. Sbalila jsem si věci a unaveně se vyplížila z učebny. U schodiště jsem zjistila, že jsem asi špatně odbočila, jelikož jsem před sebou neviděla dav mých spolužáků. Zarazilo mě, že chodba zela prázdnotou. Navíc se mi zdála nějaká jiná než obvykle. Zamířila jsem k šatně, po několika krocích jsem si však uvědomila, že vlastně nevím, kudy jít. Nepoznávala jsem ani dřevěnou podlahu. Vsadila bych se, že jsem tudy ještě minulou přestávku kráčela po dlažbě. Bezradně jsem se rozhlédla a spatřila velké dubové dveře, jichž jsem si nikdy předtím nevšimla.

Něco mi říkalo, abych se k nim nepřibližovala, zároveň mě však neodolatelně lákaly. Najednou jsem stála před nimi. Prohlížela jsem si vzory vytesané v rámu. Vypadaly tak tajemně a starodávně, připomínaly mi brány, které jsem vídala na hradech a zámcích. Přemítala jsem, jak se ocitly v naší moderní škole. Předpokládala jsem, že budou určitě zamčené, avšak když jsem stiskla těžkou zdobenou kovovou kliku, s mírným zavráním se překvapivě lehce otevřely. Napadlo mě, že jestli si nepospíším, ujede mi autobus a nestihnu výtvarný kroužek, jenže zvědavost mě přemohla. Vstoupila jsem dovnitř. Obklopila mě tma a dveře se s velkou ránou zabouchly.

„To ne!“ zhržila jsem se.

Otočila jsem se a zalomcovala s klikou. Nic se nestalo. Začala jsem bušit do dveří. Marně.

Jak se odsud dostanu?

Vzpomněla jsem si, že mám s sebou mobil. Několikrát jsem prohledala tašku, nenašla jsem ho. Sesunula jsem se na podlahu. Srdce mi tlouklo jako splašené a po tvářích mi stékaly slzy. Natáhla jsem se pro balíček kapesníků, který mi upadl na zem, a nahmatala jsem ... schody.

Třeba tam objevím okno, nebo dokonce další východ! svítla mi naděje.

Nohy se mi klepaly, rukama jsem křečovitě svírala vlhké zábradlí, avšak pomalu jsem sestupovala do neznáma.

Čekala jsem, že budu pořád panikařit, ale čím víc jsem se vzdalovala, tím jsem se cítila klidnější. A pak jsem ho uviděla. Nepatrný záblesk. Pramínek světla na konci nekonečně dlouhého temného tunelu. Opatrně jsem našlapovala na studenou podlahu a kráčela za ním. Když jsem došla na konec, spatřila jsem les jako z pohádky. Stromy obsypané bonbónovými šiškami, růžová zvířátka s nadýchanými kožíšky, měkoučké polštářky mechu, pestrobarevné houby. Všechno vydávalo jemnou neonovou záři. V dálce jsem zahlédla okřídleného poníka. Vydala jsem se k němu jako omámená. Vedl mě krásnou krajinou, na níž jsem se nemohla vynadávat. Po chvíli mi však začínalo připadat podivné, že se s každým krokem víc a víc stmívá.

Vtom mě oslepil výbuch. Rychle jsem si zakryla hlavu pažemi. Když se mi vrátil zrak, vykřikla jsem zděšením. Místo nádherného pegasa, se opodál tyčila žhnoucí kostra koně. Nestvůra mávla ohnivými křídly a v mžiku se objevila těsně přede mnou. Les se také náhle změnil. Z roztomilých zvířátek se stali hořící démoni a ze stromů zbyly jen černé ohořelé kmeny a větve, na jejichž krajích plápolaly malé ohýnky. Horko mi sálalo do obličeje. Poklidná pohádka se rázem obrátila ve strašidelný horor. Kůň zlostně zařehotal. Z toho zvuku mi až zvonilo v uších. Přibližoval

se. Pod kopyty mu doutnalo spálené listí. Cítila jsem jeho žhavý dech blíž a blíž. To horko se skoro nedalo vydržet. Najednou se mě dotklo něco chladného.

„Lenko!“ někdo se mnou zatřásl.

„Lenko, není ti nic?“

Otevřela jsem oči. Kolem mě stály moje kamarádky a naše matikářka mě držela za rameno.

„Kde to jsem?“ ptala jsem se zmateně.

„Ve škole, usnula jsi při hodině,“ řekla Monika.

„Asi máš horečku, jsi celá rozpálená,“ starala se učitelka.

Odvedla mě do kabinetu a zavolala rodičům. Pořád jsem nemohla uvěřit, že jsem v bezpečí. Celé tělo mě pálilo, jako kdyby mě ta ohnivá příšera sežehla plamenem, ale přitom mnou cloumala zimmnice. Když mě mamka vedla do auta, ohlédla jsem se a zdálo se mi, že jsem na konci chodby zahlédla povědomé pootevřené dubové dveře.

O hodinu později jsem ležela ve své posteli se studeným obkladem na čele a přemýšlela o tom, co se mi vlastně přihodilo. Připadalo mi to tak skutečné!!! Opravdu se mi všechno jenom zdálo? Kdo ví?